

Arrest

nr. 302 905 van 8 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Antwerpsestraat 120
2640 MORTSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 26 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 10 juli 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 oktober 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en werd geboren op (...) 1977 in Agbor, Delta State, de plaats waar u eveneens bent opgegroeid. U behoorde er tot de Aliokpu gemeenschap en groeide op bij uw vader. Uw moeder heeft u nooit gekend. Na het afronden van uw middelbare school in 2006, ging u werken

als landbouwer. In 2009 overleed uw vader en u verhuisde naar het nabijgelegen dorp Ewuru waar u introk bij een vriend. Er werd echter van u verwacht dat u, net zoals uw vader dit deed, in Aliokpu de traditie zou voortzetten en het orakel zou aanbidden. U weigerde dit te doen, want u beschouwde zichzelf als christen. Door deze weigering vreesde u gedood te worden door de koning van de Aliokpu gemeenschap en verhuisde u in 2010 naar de staat Benue of naar de staat Kogi. U kende er echter geen rust: de Aliokpu gemeenschap bleef u lastigvallen omdat u het orakel niet aanbad en begin 2014 werd in Benue uw partner S. J. door Fulani Herdsman gedood. Daarom besloot u eind 2014 met uw twee kinderen naar Lagos te verhuizen. U kreeg in Lagos mentale problemen en zocht hulp en ondersteuning bij een kerk, waar u ook mocht verblijven. In diezelfde periode haalde uw schoonzus, de zus van uw reeds overleden partner S., uw kinderen op om hen mee te nemen naar haar woonplaats. Uw kinderen hebben geen problemen gekend. In augustus 2016 werd er vervolgens een poging gedaan u te ontvoeren, maar dit werd verhinderd door de kerkgemeenschap bij wie u verbleef. De pastoor raadde u toen aan Nigeria te ontvluchten. Op 8 december 2016 verliet u de kerk en uw land en reisde u met een visum naar Rome in Italië. U verbleef daar tot 12 maart 2017, waarna u doorreisde naar Duitsland. U diende vervolgens op 19 april 2017 een verzoek om internationale bescherming in bij de Duitse asielautoriteiten. Zij besloten op 28 april 2017 u deze internationale bescherming niet toe te kennen. Toch verbleef u nog geruime tijd in de Duitse steden Neuss en Düsseldorf, alvorens u doorreisde naar België en alwaar u op 14 februari 2019 aankwam. U ontmoette er diezelfde dag uw nieuwe partner B. D.. Op 26 mei 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) te Brussel.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming geen documenten voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden blijken, alsook dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud (verder NPO) die naar u aangetekend werden verstuurd op 25 juli 2023. Het CGVS mocht geen opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud van u ontvangen, waardoor de conclusie werd getrokken dat u akkoord gaat met de inhoud van deze zoals opgesteld door de protection officer.

U verklaart Nigeria te hebben verlaten op 8 december 2016 (NPO, p.10), omdat u na het overlijden van uw vader in 2009 het orakel moest aanbidden en u dit weigerde (NPO, p.11). U vreest daardoor gedood te worden door de koning van de Aliokpu gemeenschap, alsook gebruikt te worden als offer door diezelfde gemeenschap (NPO, p.12).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Allereerst merkt het CGVS op dat u, na uw afgewezen verzoek om internationale bescherming in Duitsland nog ruim vier jaar heeft gewacht om ook in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uw verzoek om internationale bescherming in België werd daarenboven laattijdig ingediend. U verklaart immers reeds op 14 februari 2019 in België te zijn toegekomen (NPO, p. 11). Toch diende u uw verzoek om internationale bescherming pas in op 26 mei 2021 bij de Belgische asielinstanties. Uw verschoningsgrond voor dit laattijdig ingediend verzoek om internationale bescherming, namelijk dat u uw vriendin hielp bij een paspoortaanvraag (NPO, p.12), voldoet alleszins niet, temeer omdat in België geen enkele paspoortaanvraag jaren duurt en het CGVS niet begrijpt waarom deze hulpverlening aan uw vriendin het indienen van uw eigen verzoek om internationale bescherming zou verhinderen. Het feit dat u zeker vier jaar zonder verblijfsstatuut in Europa verbleef vooraleer u zich in België opnieuw én laattijdig op internationale bescherming beriep, geeft aan dat u duidelijk niet gehaast was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en ondermijnt alvast de ernst van uw aangehaalde vrees.

Vervolgens worden er tegenstrijdigheden vastgesteld met betrekking tot uw verklaringen over (het verliezen van) uw paspoort. U verklaart aanvankelijk dat u een geldig internationaal paspoort bezit dat u reeds in Nigeria verzocht en bovendien gebruikte om naar Europa te reizen (NPO, p.9-10). Nadien stelt u dat het een in België aangevraagd paspoort is, aangezien u uw vorig paspoort heeft verloren in Italië (NPO, p.17). U lijkt zich eerst de reden voor het verlies van dit paspoort in Italië niet te herinneren, om meteen daarna te stellen dat u uw rugzak met paspoort en portemonnee erin verloor in het treinstation (NPO, p.17). Bij de DVZ verklaart u echter dat de pastoor in Italië uw paspoort is kwijtgespeeld (zie 'verklaring DVZ' d.d. 3 juni 2021, vraag 28, p.11). In Duitsland verklaart u dan weer dat de man die u oppikte van de luchthaven in Rome uw paspoort afnam (VIDUI, p.4). Deze tegenstrijdigheden met betrekking tot het in het bezit zijn van een paspoort dat u in Nigeria of in België verzocht, maar ook met betrekking tot de manier waarop u uw paspoort kwijtraakte doen vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt, dit terwijl identiteitsdocumenten erg belangrijk zijn in het kader van een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming, en het achterhouden

ervan kan worden beschouwd als een gebrek aan medewerking. Bovendien tasten deze tegenstrijdigheden in uw verklaringen over (het verlies van) uw paspoort uw algemene geloofwaardigheid aan.

U slaagt niet in uw vermeende problemen met de gemeenschap van Aliokpu, die zouden hebben plaatsgevonden na uw vertrek uit deze gemeenschap, aannemelijk te maken. Uw verklaringen over de jaren na uw vertrek uit Aliokpu en voor uw vertrek uit Nigeria, zijn immers bijzonder incoherent.

Met betrekking tot uw verblijf in Lagos kan het volgende opgemerkt worden.

Zo stelt het CGVS vast dat u het aantal maanden dat u in Lagos ondergedoken zou hebben geleefd uit angst voor uw vervolgers, naarmate de tijd verstrijkt tussen uw asielrelazen, steeds lijkt te verlengen. In Duitsland verklaart u van augustus 2016 tot december 2016 in Lagos te hebben gewoond (VIB-DUI, p.5). In België, bij uw onderhoud op de DVZ, verklaart u slechts één jaar in Lagos te hebben verbleven (zie 'verklaring DVZ' d.d. 3 juni 2021, vraag 10, p. 6). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het GVS is dit verblijf plotsklaps verdubbeld en heeft u van eind 2014 tot 8 december 2016 in Lagos verbleven (NPO, p.5-6). Gevraagd naar de reden voor het verschil in de verklaringen betreffende uw verblijfsduur in Lagos, stelt u abrupt dat u in Duitsland niet heeft verklaard van augustus 2016 tot december 2016 in Lagos te hebben verbleven, en dat dit louter de periode was waarbinnen uw visum (voor Italië) werd verwerkt (NPO, p.17). Uw verklaring was nochtans duidelijk, u werd gevraagd wanneer u naar Lagos vertrok en u antwoordde dat dit in augustus 2016 was (VIB-DUI, p.5). U heeft tevens op het einde van het persoonlijk onderhoud in Duitsland aangegeven dat er geen communicatieproblemen waren tijdens dit onderhoud (VIB-DUI, p.6).

Bovendien vertelt u in Duitsland dat u tijdens uw verblijf in Lagos geen bedreigingen heeft gekend (VIB-DUI, p.5), terwijl u voor de Belgische asielinstanties verklaart dat u in die periode spirituele signalen ondervond, u opnieuw werd gebeld en er bovendien een poging tot kidnapping plaatsvond in de kerk waarin u toen verbleef (NPO, p.15). Vermits u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS expliciet heeft verklaard steeds de waarheid te hebben gesproken in Duitsland (NPO, p.3), alsook aldaar hetzelfde asielrelaas te hebben gebracht als in België voor het CGVS (NPO, p.12), is het dan ook op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u de poging tot kidnapping niet heeft vermeld in Duitsland. Integendeel zelfs, u stelde in Duitsland nadrukkelijk dat u steeds in de kerk bleef en er u niets overkwam (VIB-DUI, p.5). Als reden om uiteindelijk uit Lagos (en bij uitbreiding Nigeria) te vertrekken [in plaats van in Lagos een leven uit te bouwen], verwijst u in Duitsland slechts naar het feit dat u er geen werk meer had; dat u dezelfde problemen (naar aanleiding van uw vaders gemeenschap) zou kennen indien u de kerk in Lagos zou verlaten en u zich in Lagos zou vestigen; dat u niets meer had in Nigeria en dus ook geen reden had om er te blijven (VIB-DUI, p.6).

Uw expliciete bewering dat u de kerk in Lagos niet heeft verlaten (VIB-DUI, p.5) is om nog een andere reden opvallend te noemen. Het CGVS merkt immers op dat u twee verschillende verblijfsadressen in Lagos opgaf tegenover de Belgische asielinstanties. Zo verklaart u bij de DVZ in Kazeem Street nr. 12 in Ojota te hebben verbleven (Verklaring DVZ, vraag 10 p.6, d.d. 03/06/2021), terwijl u voor het CGVS stelt dat de kerk zich op nr.12 in Buari Street bevond (NPO, p.5). Wanneer u wordt geconfronteerd met deze twee verschillende verblijfsadressen, tracht u dit te verklaren door te stellen dat Kazeem street de plaats is waar uw vriend goederen verkocht en waar u uw tijd doorbracht, in de kerk sliep u enkel (NPO, p.17). Vooreerst kan niet worden ingezien waarom u bij DVZ het adres van de plaats waar een vriend werkt zou opgeven, indien u tijdens die periode in de kerk sliep. Daarenboven blijkt uit deze verklaringen dat u de kerk in Lagos toch verliet en uw dagen bij een vriend doorbracht, ondanks uw beweerde angst gezien te worden en te worden teruggebracht naar Aliokpu (NPO, p.17). U stelt dat u bang was toen, maar dat het niet zo ver weg was (beide adressen liggen nochtans ruim 2 km uit elkaar, zie blauwe map in administratief dossier) en dat u zich, indien het verder zou zijn geweest, niet had kunnen verplaatsen (NPO, p.17). Het is zeer opmerkelijk dat iemand die voor zijn leven vreest in Nigeria en die zich moet verschuilen, zijn toevluchtsoord verlaat om vrienden te gaan zien. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u deze afstand niet eenmalig aflegde, maar dit regelmatig deed, aangezien u steeds naar de kerk terugkeerde om te slapen (NPO, p.17). Zoals initieel opgemerkt is uw poging uw verklaringen in overeenstemming te brengen ook weer incoherent met uw eerder genoemde verklaringen in Duitsland, waar u stelde de kerk in Lagos nooit te hebben verlaten (VIB-DUI, p.5). Ook de reden voor uw vertrek vanuit de staat Benue naar Lagos is verschillend in de verklaringen die u doet voor de verschillende asielinstanties. Zo stelt u voor de Duitse asielinstanties dat u naar Lagos trok na de begrafenis van uw vrouw, omdat u uw baan kwijt was, u uw kinderen niet meer kon zien en geen reden meer had om nog in Benue te blijven (VIB-DUI, p.5). Voor het CGVS daarentegen, stelt u dat u in Benue werd gebeld door meer dan tien mensen uit Aliokpu die u opdroegen het orakel te dienen en daarenboven doodsb bedreigingen uitten aan uw adres (NPO, p.14, 15). Waar het in uw verklaringen in Duitsland uitsluitend ging om spirituele problemen die u ervaarde in de staat Benue (VIB-DUI, p.4), past u uw asielrelaas voor de Belgische asielinstanties aan door toevoegingen aangaande telefonische oproepen alsook de doodsb bedreigingen die u er zou hebben gekregen. Dat u deze telefonische oproepen noch doodsb bedreigingen heeft vermeld in uw onderhoud in Duitsland en u aldaar nochtans heeft verklaard alle redenen voor uw verzoek te hebben meegedeeld (VIB-DUI, p.6), alsook dat u in Duitsland enkel over spirituele problemen spreekt en aldus geen concrete vervolgingsfeiten in Benue Staat aanhaalt maken dat de actualiteit van uw vrees voor de gemeenschap van Aliokpu verder wordt aangetast, vooral ook omdat u expliciet heeft verklaard steeds de waarheid te hebben gesproken in Duitsland (NPO, p.3) en er hetzelfde asielrelaas te hebben gebracht als hier in België voor het CGVS (NPO, p.12).

Verder worden er door het CGVS incoherenties opgemerkt met betrekking tot uw familiale- en leefsituatie in de periode tussen uw verblijf in Ewuru en uw verblijf in Lagos. Zo verklaart u voor de Duitse asielinstanties dat u een tweeling heeft en u deze kinderen niet meer mocht zien van uw schoonmoeder, aangezien u en uw partner niet getrouwd waren (VIB-DUI, p.5). De tweeling bleef dan ook bij de schoonmoeder achter en u vertrok, na de begrafenis van uw partner, naar Lagos (VIB-DUI, p.5). Voor het CGVS anderzijds, verklaart u twee zonen te hebben, waarvan de oudste werd geboren op 14/2/2009 en de jongste op 12/3/2012 (NPO, p.7) die u vervolgens meenam naar Lagos, waar zij uiteindelijk eind 2014 werden opgehaald door uw schoonzus (NPO, p.5). Uw schoonmoeder komt in uw vluchtrelaas dat u voor de Belgische asielinstanties aflegde niet voor. In België verklaart u dat uw twee kinderen bij de zus van uw overleden vrouw wonen (NPO, p.7). Op het CGVS geconfronteerd met uw versie in Duitsland over uw tweeling ontkent u deze verklaring (NPO, p.17), doch geeft u geen uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Van een verzoeker kan nochtans worden verwacht dat deze coherente verklaringen aflegt aangaande zijn gezinssituatie en zeker wat betreft de leden van zijn gezin (een tweeling enerzijds, dan wel kinderen die drie jaar schelen in leeftijd anderzijds).

Ook uw verklaringen aangaande het overlijden van uw partner zijn niet eensluidend. In uw verklaringen in Duitsland stelt u dat uw partner gedood werd door Fulani begin 2016 (VIB-DUI, p.3). Voor het CGVS verklaart u echter dat de moord op uw vrouw door de Fulani plaatsvond begin 2014 (NPO, p.7). Het moment waarop uw gewezen partner sterft, en wat tevens mee de aanleiding vormt voor uw vertrek uit de staat Benue of Kogi is aldus verschillend in uw verklaringen. Aangezien het verlies van een partner, welke voor u ook de aanleiding was om zich met uw gezin in een andere staat en stad te vestigen, een zeer markante gebeurtenis is in het leven van een persoon, is het niet aannemelijk dat u zich de datum van deze tragische gebeurtenis in elk land verschillend herinnert. Opnieuw werd u door het CGVS gevraagd naar een verduidelijking voor dit opmerkelijk verschil in uw verklaringen. U haalt hierop de geheel ongegronde verschoningsgrond aan dat u zich op het moment van uw verklaringen in Duitsland mentaal niet goed voelde, dat u geen tijd kreeg, alsook dat ze in Duitsland meer problemen geven dan in eender welk ander land (NPO, p.18). Uit de NPO van uw Duits verzoek om internationale bescherming blijkt echter dat u in Duitsland wel degelijk heeft aangegeven dat u er voldoende gelegenheid heeft gekregen om de redenen voor uw verzoek uiteen te zetten, alsook dat er geen communicatieproblemen waren (VIB-DUI, p.6). U maakte er bovendien geen enkele melding van mentale problemen. Ongekende mentale problemen tijdens een persoonlijk onderhoud zijn alleszins een legitieme grond om beroep aan te tekenen tegen de beslissing die u in Duitsland mocht ontvangen op uw verzoek om internationale bescherming. Dat u dit niet heeft gedaan, en ook nu deze verklaring van mentale moeilijkheden op geen enkele manier staat met medische attesten, bewijst dat dit een loutere bewering achteraf is, welke de beoordeling door het CGVS van deze opmerkelijke verschillen tussen uw twee asielrelazen geenszins kan wijzigen.

Voor zover er nog geloof kan worden gehecht aan uw stelling dat de gemeenschap van Aliokpu eist dat u het orakel komt aanbidden en u de afgoden moet dienen, dient er te worden vastgesteld dat u geenszins coherent bent over de gebeurtenissen sinds uw vertrek uit Ewuru, Agbor in 2010 (NPO, p. 4, 5). Hoewel u in Duitsland een gelijkaardig probleem aanhaalde als reden voor uw initiële vertrek uit Aliokpu en later Ewuru, Agbor (NPO, p. 4, 5) kan het CGVS slechts vaststellen dat u voor de Duitse asielinstanties geheel andere lotgevallen aanhaalde voor de jaren voorafgaand aan uw vertrek uit Nigeria, inclusief een andere timing van prominente gebeurtenissen als het overlijden van uw vrouw en uw verhuis vanuit haar dorp naar Lagos. Ook of u deze reis met of zonder kinderen ondernam verschilt naargelang uw land van verzoek. Met betrekking tot eventuele problemen in verband met uw initiële vrees, die na uw vertrek uit Agbor zouden hebben plaatsgevonden, bent u eveneens incoherent. Aangezien u pas zes jaar na uw vertrek uit Agbor Nigeria heeft verlaten en niet weet te overtuigen over uw lotgevallen in de periode hiertussen, kunnen de beweerde bedreigingen vanuit de Aliokpu gemeenschap in deze periode evenmin worden aangenomen. Bijgevolg heeft u geenszins aangetoond Nigeria verlaten te hebben omwille van een actuele vrees vanuit deze gemeenschap, naar aanleiding van het overlijden van uw vader.

Gevraagd of u probeerde te achterhalen in hoeverre men u nog steeds zoekt om de goden te komen aanbidden, stelt u dat u iemand kent en belt van de gemeenschap. In het licht van bovenstaande vaststellingen is uw verklaring "gehoord te hebben dat u nog steeds wordt gezocht" (NPO, p.17) echter een loutere bewering, die de vaststelling dat u Nigeria niet verliet uit een (geloofwaardige) actuele vrees voor vervolging niet kan weerleggen.

Tot slot valt het op dat u de naam van uw primaire vervolger, de koning van Aliokpu niet eens kent, hem slechts benoemt als "de oudste persoon uit de gemeenschap" hoewel u zijn leeftijd niet kent (NPO, p.12), alsook dat u incoherent bent met betrekking tot het jaar van overlijden van uw eigen vader. Nochtans vormt het overlijden van uw vader de aanleiding van uw vermeende problemen en ook de reden waarom u uiteindelijk besloot te vertrekken uit Agbor. Enerzijds stelt u dat uw vader overleed in 2010 (VIB-DUI, p.3 + Verklaring DVZ, vraag 13 p.7, d.d. 03/06/2021), anderzijds verklaart u dat hij reeds in 2009 overleed (Vragenlijst CGVS, pt. 3.5, d.d. 12/05/2022 + NPO, p.5 + p.6). Bovengenoemde vaststellingen omtrent uw kennis over uw vermeende vervolger, alsook het jaartal van overlijden van uw vader maken dat er bij uw vrees in het algemeen, namelijk een vrees voor de gemeenschap van Aliokpu sinds het overlijden van uw vader, eveneens vraagtekens kunnen worden geplaatst.

Gelet op bovenstaande heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U legt geen documenten voor die bovenstaande uiteengezette conclusies kunnen veranderen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situationv11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen: Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is. De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissarisgeneraal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Delta waar u geboren bent en heeft gewoond (zie 'verklaring DVZ' d.d. 3 juni 2021, vragen 5 & 10, p. 6 en NPO, p. 4-5) en voor burgers uit Benue State, Kogi State en Lagos, waar u eveneens heeft verbleven (NPO, p.5-6), er actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Delta State, Benue State, Kogi State en Lagos aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift voegt verzoeker een kleurenkopie van een pagina uit zijn paspoort toe.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante

informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Nigeria vervolging door de Aliokpu gemeenschap omdat hij als christen weigerde die traditie voort te zetten en, zoals zijn overleden vader, het orakel te aanbidden.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker er niet in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.4.2. Vooreerst wordt samen met de commissaris-generaal opgemerkt dat verzoekers beschermingsverzoek in België laattijdig werd ingediend:

“Allereerst merkt het CGVS op dat u, na uw afgewezen verzoek om internationale bescherming in Duitsland nog ruim vier jaar heeft gewacht om ook in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uw verzoek om internationale bescherming in België werd daarenboven laattijdig ingediend. U verklaart immers reeds op 14 februari 2019 in België te zijn toegekomen (NPO, p. 11). Toch diende u uw verzoek om internationale bescherming pas in op 26 mei 2021 bij de Belgische asielinstanties. Uw verschoningsgrond voor dit laattijdig ingediend verzoek om internationale bescherming, namelijk dat u uw vriendin hielp bij een paspoortaanvraag (NPO, p.12), voldoet alleszins niet, temeer omdat in België geen enkele paspoortaanvraag jaren duurt en het CGVS niet begrijpt waarom deze hulpverlening aan uw vriendin het indienen van uw eigen verzoek om internationale bescherming zou verhinderen. Het feit dat u zeker vier jaar zonder verblijfsstatuut in Europa verbleef vooraleer u zich in België opnieuw én laattijdig op internationale bescherming beriep, geeft aan dat u duidelijk niet gehaast was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en ondermijnt alvast de ernst van uw aangehaalde vrees.”

Verzoeker betoogt thans in het verzoekschrift dat hij een tijd erg depressief is geweest omwille van zijn uitzichtloze toestand, wat het moeilijk maakte om beslissingen en actie te (onder)nemen. Daarbij wordt gewezen op de covid-pandemie die verhinderde dat men makkelijk kon reizen wat maakte dat verzoeker niet meteen asiel aanvraagde. Verzoeker voegt er daarnaast aan toe dat hij ook werd opgevangen door zijn partner en dat die relatieve rust maakte dat hij zich te weinig haastte om een beschermingsverzoek in te dienen. Verzoeker meent zodoende dat de laattijdigheid van zijn verzoek op zich niet maakt dat zijn verzoek ongegrond zou zijn.

Verzoeker kan evenwel niet overtuigen met deze uitleg die overigens verschilt van de uitleg gegeven op het CGVS dat hij zijn vriendin hielp bij een paspoortaanvraag (persoonlijk onderhoud, p. 12).

De Raad stelt aangaande verzoekers bewering dat hij een tijd depressief is geweest bovendien vast dat in casu geen objectieve stukken voorliggen ter staving hiervan laat staan dat in casu kan blijken dat verzoekers

beweerde depressieve gemoedstoestand hem ervan zou weerhouden hebben enige actie te kunnen ondernemen en meer dan twee jaar lang een beschermingsverzoek in te dienen, te meer verzoeker dan wel in staat zou zijn geweest zijn vriendin te helpen bij een paspoortaanvraag.

Evenmin kan verzoekers verwijzing naar de covid-pandemie afbreuk doen aan verweerders terechte overwegingen nu hij reeds daarvoor in Europa vertoefde en in februari 2019 toekwam in België, aldus ruim voor de uitbraak van deze pandemie (persoonlijk onderhoud, p. 10-11).

Verzoekers afwachtende houding, waaronder zijn verblijf in Europa van zeker vier jaar zonder statuut, kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relativeert de ernst en de actualiteit van de ingeroepen vrees.

Daarnaast wijst de commissaris-generaal op goede gronden op tegenstrijdigheden met betrekking tot verzoekers verklaringen over (het verliezen van) zijn paspoort:

“U verklaart aanvankelijk dat u een geldig internationaal paspoort bezit dat u reeds in Nigeria verzocht en bovendien gebruikte om naar Europa te reizen (NPO, p.9-10). Nadien stelt u dat het een in België aangevraagd paspoort is, aangezien u uw vorig paspoort heeft verloren in Italië (NPO, p.17). U lijkt zich eerst de reden voor het verlies van dit paspoort in Italië niet te herinneren, om meteen daarna te stellen dat u uw rugzak met paspoort en portemonnee erin verloor in het treinstation (NPO, p.17). Bij de DVZ verklaart u echter dat de pastoor in Italië uw paspoort is kwijtgespeeld (zie ‘verklaring DVZ’ d.d. 3 juni 2021, vraag 28, p.11). In Duitsland verklaart u dan weer dat de man die u oppikte van de luchthaven in Rome uw paspoort afnam (VIBDUI, p.4). Deze tegenstrijdigheden met betrekking tot het in het bezit zijn van een paspoort dat u in Nigeria of in België verzocht, maar ook met betrekking tot de manier waarop u uw paspoort kwijtraakte doen vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt, dit terwijl identiteitsdocumenten erg belangrijk zijn in het kader van een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming, en het achterhouden ervan kan worden beschouwd als een gebrek aan medewerking. Bovendien tasten deze tegenstrijdigheden in uw verklaringen over (het verlies van) uw paspoort uw algemene geloofwaardigheid aan.”

Verzoeker meent dat de vastgestelde tegenstrijdigheden irrelevant zijn voor zijn relaas en voegt aan het verzoekschrift kopies van zijn paspoort toe hetgeen zijn identiteit bewijst. De wijze waarop of waar hij zijn paspoort verloor, doet er volgens verzoeker niet toe. Verzoeker stelt zich verder de vraag waarom hij bovendien niet de waarheid zou vertellen over een paspoort en benadrukt dat hij zijn identiteit bewijst waaraan het CGVS bovendien niet twijfelt.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog dat de vastgestelde tegenstrijdigheden irrelevant zouden zijn. Verweerder heeft met reden aangestipt dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen over zijn paspoort waaronder de oorsprong en verlies ervan, zijn algemene geloofwaardigheid aantasten en dat er een vermoeden is dat hij zijn paspoort achterhoudt wat kan worden beschouwd als een gebrek aan medewerking. Door thans een kopie uit een pagina van zijn paspoort toe te voegen, kan verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden en zijn initieel gebrek aan medewerking geenszins opheffen. Verzoeker biedt overigens geen enkele verklaring voor het gegeven dat hij dit paspoort waaruit hij een pagina heeft gekopieerd, heeft achtergehouden van de commissaris-generaal terwijl het werd uitgegeven te Brussel op 16 december 2022, aldus ruim voordat hij op het CGVS werd gehoord op 10 juli 2023.

Bovendien merkt de Raad samen met verzoeker op dat niet getwijfeld wordt aan zijn identiteit zodat de bijgebrachte kopie geen ander licht kan werpen op de overige vaststellingen in casu.

Waar verzoeker opwerpt dat het CGVS zijn vervolgingsvrees door de Aliokpu gemeenschap niet behandelt, gaat hij er volledig aan voorbij dat in de bestreden beslissing inzake zijn vermeende problemen met de gemeenschap van Aliokpu, die zouden hebben plaatsgevonden na zijn vertrek uit deze gemeenschap, de commissaris-generaal uitdrukkelijk en met reden oordeelt dat hij deze niet aannemelijk kan maken omdat zijn verklaringen over de jaren na zijn vertrek uit Aliokpu en voor zijn vertrek uit Nigeria, immers bijzonder incoherent zijn waarbij tevens wordt gewezen op zijn gebrekkige verklaringen.

Met betrekking tot verzoekers verblijf in Lagos wordt zo het volgende opgemerkt:

“Zo stelt het CGVS vast dat u het aantal maanden dat u in Lagos ondergedoken zou hebben geleefd uit angst voor uw vervolgers, naarmate de tijd verstrijkt tussen uw asielrelazen, steeds lijkt te verlengen. In Duitsland verklaart u van augustus 2016 tot december 2016 in Lagos te hebben gewoond (VIB-DUI, p.5). In België, bij uw onderhoud op de DVZ, verklaart u slechts één jaar in Lagos te hebben verbleven (zie ‘verklaring DVZ’ d.d. 3 juni 2021, vraag 10, p. 6). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het GVS is dit verblijf plotsklaps verdubbeld en heeft u van eind 2014 tot 8 december 2016 in Lagos verbleven (NPO, p.5-6). Gevraagd naar de reden voor het verschil in de verklaringen betreffende uw verblijfsduur in Lagos, stelt u abrupt dat u in Duitsland niet heeft verklaard van augustus 2016 tot december 2016 in Lagos te hebben verbleven, en dat dit louter de periode was waarbinnen uw visum (voor Italië) werd verwerkt (NPO, p.17). Uw verklaring was nochtans duidelijk, u werd gevraagd wanneer u naar Lagos vertrok en u antwoordde dat dit in augustus 2016 was (VIB-DUI, p.5). U heeft tevens op het einde van het persoonlijk onderhoud in Duitsland aangegeven dat er geen communicatieproblemen waren tijdens dit onderhoud (VIB-DUI, p.6).

Bovendien vertelt u in Duitsland dat u tijdens uw verblijf in Lagos geen bedreigingen heeft gekend (VIB-DUI, p.5), terwijl u voor de Belgische asielinstanties verklaart dat u in die periode spirituele signalen ondervond, u

opnieuw werd gebeld en er bovendien een poging tot kidnapping plaatsvond in de kerk waarin u toen verbleef (NPO, p.15). Vermits u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS expliciet heeft verklaard steeds de waarheid te hebben gesproken in Duitsland (NPO, p.3), alsook aldaar hetzelfde asielrelaas te hebben gebracht als in België voor het CGVS (NPO, p.12), is het dan ook op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u de poging tot kidnapping niet heeft vermeld in Duitsland. Integendeel zelfs, u stelde in Duitsland nadrukkelijk dat u steeds in de kerk bleef en er u niets overkwam (VIB-DUI, p.5). Als reden om uiteindelijk uit Lagos (en bij uitbreiding Nigeria) te vertrekken [in plaats van in Lagos een leven uit te bouwen], verwijst u in Duitsland slechts naar het feit dat u er geen werk meer had; dat u dezelfde problemen (naar aanleiding van uw vaders gemeenschap) zou kennen indien u de kerk in Lagos zou verlaten en u zich in Lagos zou vestigen; dat u niets meer had in Nigeria en dus ook geen reden had om er te blijven (VIB-DUI, p.6).

Uw expliciete bewering dat u de kerk in Lagos niet heeft verlaten (VIB-DUI, p.5) is om nog een andere reden opvallend te noemen. Het CGVS merkt immers op dat u twee verschillende verblijfsadressen in Lagos opgaf tegenover de Belgische asielinstanties. Zo verklaart u bij de DVZ in Kazeem Street nr. 12 in Ojota te hebben verbleven (Verklaring DVZ, vraag 10 p.6, d.d. 03/06/2021), terwijl u voor het CGVS stelt dat de kerk zich op nr.12 in Buari Street bevond (NPO, p.5). Wanneer u wordt geconfronteerd met deze twee verschillende verblijfsadressen, tracht u dit te verklaren door te stellen dat Kazeem street de plaats is waar uw vriend goederen verkocht en waar u uw tijd doorbracht, in de kerk sliep u enkel (NPO, p.17). Vooreerst kan niet worden ingezien waarom u bij DVZ het adres van de plaats waar een vriend werkt zou opgeven, indien u tijdens die periode in de kerk sliep. Daarenboven blijkt uit deze verklaringen dat u de kerk in Lagos toch verliet en uw dagen bij een vriend doorbracht, ondanks uw beweerde angst gezien te worden en te worden teruggebracht naar Aliokpu (NPO, p.17). U stelt dat u bang was toen, maar dat het niet zo ver weg was (beide adressen liggen nochtans ruim 2 km uit elkaar, zie blauwe map in administratief dossier) en dat u zich, indien het verder zou zijn geweest, niet had kunnen verplaatsen (NPO, p.17). Het is zeer opmerkelijk dat iemand die voor zijn leven vreest in Nigeria en die zich moet verschuilen, zijn toevluchtsoord verlaat om vrienden te gaan zien. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u deze afstand niet eenmalig aflegde, maar dit regelmatig deed, aangezien u steeds naar de kerk terugkeerde om te slapen (NPO, p.17). Zoals initieel opgemerkt is uw poging uw verklaringen in overeenstemming te brengen ook weer incoherent met uw eerder genoemde verklaringen in Duitsland, waar u stelde de kerk in Lagos nooit te hebben verlaten (VIB-DUI, p.5)."

Verzoeker stelt dat de twijfels aan zijn verblijf in Lagos en de duur ervan los staan van zijn vluchtrelaas en van zijn problemen met de Aliokpu gemeenschap. Hij betoogt dat zijn relaas niet wordt onderzocht en meent dat een aantal onnauwkeurigheden niet volstaan om hem de vluchtelingenstatus te weigeren.

Door louter te volharden in zijn vluchtrelaas en verweerders appreciatie te bekritisieren, brengt verzoeker geenszins dienstige elementen bij die voorgaande concrete motieven kunnen weerleggen.

Daarenboven heeft de commissaris-generaal, naast verzoekers inconsistente verklaringen omtrent zijn verblijf in Lagos, nog gewezen op tal van andere incoherente verklaringen alsook gebrekkige verklaringen die maken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtmotieven:

Zo wordt er in de bestreden beslissing nog op goede gronden geoordeeld dat:

i) ook de reden voor verzoekers vertrek vanuit de staat Benue naar Lagos verschillend is in de verklaringen die hij doet voor de verschillende asielinstanties. Zo stelt verzoeker voor de Duitse asielinstanties dat hij naar Lagos trok na de begrafenis van zijn vrouw, omdat hij zijn baan kwijt was, hij zijn kinderen niet meer kon zien en geen reden meer had om nog in Benue te blijven. Voor het CGVS daarentegen, stelt verzoeker dat hij in Benue werd gebeld door meer dan tien mensen uit Aliokpu die hem opdroegen het orakel te dienen en daarenboven doodsb bedreigingen uitten aan zijn adres. Waar het in verzoekers verklaringen in Duitsland uitsluitend ging om spirituele problemen die hij ervaarde in de staat Benue, past verzoeker zijn asielrelaas voor de Belgische asielinstanties aan door toevoegingen aangaande telefonische oproepen alsook de doodsb bedreigingen die hij er zou hebben gekregen. Dat verzoeker deze telefonische oproepen noch doodsb bedreigingen heeft vermeld in zijn onderhoud in Duitsland en hij aldaar nochtans heeft verklaard alle redenen voor zijn verzoek te hebben meegedeeld, alsook dat hij in Duitsland enkel over spirituele problemen spreekt en aldus geen concrete vervolgingsfeiten in Benue Staat aanhaalt maken dat de actualiteit van zijn vrees voor de gemeenschap van Aliokpu verder wordt aangetast, vooral ook omdat verzoeker expliciet heeft verklaard steeds de waarheid te hebben gesproken in Duitsland en er hetzelfde asielrelaas te hebben gebracht als hier in België voor het CGVS.

ii) er door het CGVS verder incoherenties worden opgemerkt met betrekking tot verzoekers familiale- en leefsituatie in de periode tussen zijn verblijf in Ewuru en zijn verblijf in Lagos. Zo verklaart verzoeker voor de Duitse asielinstanties dat hij een tweeling heeft en hij deze kinderen niet meer mocht zien van zijn schoonmoeder, aangezien hij en zijn partner niet getrouwd waren. De tweeling bleef dan ook bij de schoonmoeder achter en verzoeker vertrok, na de begrafenis van zijn partner, naar Lagos maar voor het CGVS verklaart verzoeker anderzijds twee zonen te hebben, waarvan de oudste werd geboren op (...)2009 en de jongste op (...)2012 die hij vervolgens meenam naar Lagos, waar zij uiteindelijk eind 2014 werden opgehaald door zijn schoonzus. Verzoekers schoonmoeder komt in zijn vluchtrelaas dat hij voor de Belgische asielinstanties aflegde niet voor. In België verklaart verzoeker dat zijn twee kinderen bij de zus van zijn overleden vrouw wonen. Op het CGVS geconfronteerd met de versie in Duitsland over de tweeling ontkent

verzoeker deze verklaring, doch geeft hij geen uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Van een verzoeker kan nochtans worden verwacht dat deze coherente verklaringen aflegt aangaande zijn gezinssituatie en zeker wat betreft de leden van zijn gezin (een tweeling enerzijds, dan wel kinderen die drie jaar schelen in leeftijd anderzijds).

iii) ook verzoekers verklaringen aangaande het overlijden van zijn partner niet eensluidend zijn. In zijn verklaringen in Duitsland stelt verzoeker dat zijn partner gedood werd door Fulani begin 2016. Voor het CGVS verklaart verzoeker echter dat de moord op zijn vrouw door de Fulani plaatsvond begin 2014. Het moment waarop zijn gewezen partner sterft, en wat tevens mee de aanleiding vormt voor verzoekers vertrek uit de staat Benue of Kogi is aldus verschillend in zijn verklaringen. Aangezien het verlies van een partner, welke voor verzoeker ook de aanleiding was om zich met zijn gezin in een andere staat en stad te vestigen, een zeer markante gebeurtenis is in het leven van een persoon, is het niet aannemelijk dat verzoeker zich de datum van deze tragische gebeurtenis in elk land verschillend herinnert. Opnieuw werd verzoeker door het CGVS gevraagd naar een verduidelijking voor dit opmerkelijk verschil in zijn verklaringen. Verzoeker haalt hierop de geheel ongegronde verschoningsgrond aan dat hij zich op het moment van zijn verklaringen in Duitsland mentaal niet goed voelde, dat hij geen tijd kreeg, alsook dat ze in Duitsland meer problemen geven dan in eender welk ander land. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van het Duits verzoek om internationale bescherming blijkt echter dat verzoeker in Duitsland wel degelijk heeft aangegeven dat hij er voldoende gelegenheid heeft gekregen om de redenen voor zijn verzoek uiteen te zetten, alsook dat er geen communicatieproblemen waren. Verzoeker maakte er bovendien geen enkele melding van mentale problemen. Ongekende mentale problemen tijdens een persoonlijk onderhoud zijn alleszins een legitieme grond om beroep aan te tekenen tegen de beslissing die verzoeker in Duitsland mocht ontvangen inzake zijn verzoek om internationale bescherming. Dat verzoeker dit niet heeft gedaan, en ook nu deze verklaring van mentale moeilijkheden op geen enkele manier staaft met medische attesten, bewijst dat dit een loutere bewering achteraf is, welke de beoordeling door het CGVS van deze opmerkelijke verschillen tussen de twee asielrelazen geenszins kan wijzigen.

iv) voor zover er nog geloof kan worden gehecht aan verzoekers stelling dat de gemeenschap van Aliokpu eist dat hij het orakel komt aanbidden en hij de afgoden moet dienen, er moet worden vastgesteld dat verzoeker geenszins coherent is over de gebeurtenissen sinds zijn vertrek uit Ewuru, Agbor in 2010. Hoewel verzoeker in Duitsland een gelijkaardig probleem aanhaalde als reden voor zijn initiële vertrek uit Aliokpu en later Ewuru, Agbor kan het CGVS slechts vaststellen dat hij voor de Duitse asielinstanties geheel andere lotgevallen aanhaalde voor de jaren voorafgaand aan zijn vertrek uit Nigeria, inclusief een andere timing van prominente gebeurtenissen als het overlijden van zijn vrouw en verhuis vanuit haar dorp naar Lagos. Ook of verzoeker deze reis met of zonder kinderen ondernam verschilt naargelang zijn land van verzoek. Met betrekking tot eventuele problemen in verband met zijn initiële vrees, die na zijn vertrek uit Agbor zouden hebben plaatsgevonden, is verzoeker eveneens incoherent. Aangezien verzoeker pas zes jaar na zijn vertrek uit Agbor Nigeria heeft verlaten en niet weet te overtuigen over zijn lotgevallen in de periode hiertussen, kunnen de beweerde bedreigingen vanuit de Aliokpu gemeenschap in deze periode evenmin worden aangenomen. Bijgevolg heeft verzoeker geenszins aangetoond Nigeria verlaten te hebben omwille van een actuele vrees vanuit deze gemeenschap, naar aanleiding van het overlijden van zijn vader.

Gevraagd of verzoeker probeerde te achterhalen in hoeverre men hem nog steeds zoekt om de goden te komen aanbidden, stelt verzoeker dat hij iemand kent en belt van de gemeenschap. In het licht van bovenstaande vaststellingen is verzoekers verklaring “gehoord te hebben dat u nog steeds wordt gezocht” echter een loutere bewering, die de vaststelling dat hij Nigeria niet verliet uit een (geloofwaardige) actuele vrees voor vervolging niet kan weerleggen.

v) het tot slot opvalt dat verzoeker de naam van zijn primaire vervolger, de koning van Aliokpu niet eens kent, hem slechts benoemt als “de oudste persoon uit de gemeenschap” hoewel hij zijn leeftijd niet kent, alsook dat hij incoherent is met betrekking tot het jaar van overlijden van zijn eigen vader. Nochtans vormt het overlijden van zijn vader de aanleiding van verzoekers vermeende problemen en ook de reden waarom hij uiteindelijk besloot te vertrekken uit Agbor. Enerzijds stelt verzoeker dat zijn vader overleed in 2010, anderzijds verklaart hij dat hij reeds in 2009 overleed. Bovengenoemde vaststellingen omtrent verzoekers kennis over zijn vermeende vervolger, alsook het jaartal van overlijden van zijn vader maken dat er bij zijn vrees in het algemeen, namelijk een vrees voor de gemeenschap van Aliokpu sinds het overlijden van zijn vader, eveneens vraagtekens kunnen worden geplaatst.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en bekritiseert verweerders analyse en gevolgtrekkingen doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontcrachting van de concrete, pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing.

2.3.4.3. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de deelstaat Delta (waar verzoeker is geboren) alsook in de deelstaten Kogi en Lagos (waar verzoeker zou hebben verbleven) geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaten aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat de deelstaat Benue betreft, waar verzoeker ook verbleven zou hebben, stelt de Raad vast dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar deze deelstaat, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

De Raad merkt hierbij op dat verzoeker met de loutere verwijzing naar zijn vluchtrelaas (de vaststellingen hierboven in acht genomen) geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt geenszins elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat hieruit de verkeerde conclusies zijn getrokken.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU